05/10/2019

Στο Άδενδρο επί τη εορτή του Αγίου Διονυσίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το Σάββατο 5 Οκτωβρίου, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, κ. Παντελεήμων, λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου και των Αγίων Διονυσίου του Ρήτορος και Μητροφάνους του Πνευματικού στο Άδενδρο επί τη εορτή του Αγίου Διονυσίου.

Στο τέλος χειροθέτησε σε Αναγνώστη τον Ιεροψάλτη του Ιερού Ναού και Υμνογράφο της Εκκλησίας μας κ. Φώτιο Τζελέπη.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ:

«Τῷ γάρ ἀδύτῳ φωτί λαμπρυ-νό-μενοι τῶν θεοφόρων ἐφάμιλλοι ὤ-φθητε».

Τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία μας καί πανη-γυ-ρίζει τήν κοίμηση τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Διονυσίου τοῦ ρήτορος· καί τήν τι-μᾶ, γιατί γιά τήν Ἐκ-κλησία μας ἡ κοίμηση ἑνός ἀνθρώπου δέν ση-μαίνει τό τέλος, δέν ση-μαίνει τήν κατα-στρο-φή καί τήν ἀπώλεια, ἀλλά ἁπλῶς τήν ἔξοδό του ἀπό τήν παροῦσα ζωή καί τήν πορεία του πρός τήν αἰώνια. Κατά μεί-ζονα λόγο ἡ κοί-μηση ἑ-νός ὁσίου, ὁ ὁποῖος ἔζη-σε ὁλόκληρη τή ζωή του ἀρνούμενος τόν κό-σμο καί τά τερπνά καί ἡδέα τοῦ κόσμου προ-κει-μένου νά συνα-ντή--σει καί νά συνευρεθεῖ μέ τόν Θεό, ἡ κοίμηση ἑνός ὁσίου ὁ ὁποῖ-ος ζοῦ--σε σέ ὅλη του τή ζωή συμ-με-ριζόμενος τήν ἐπιθυμία τοῦ ἀπο-στόλου Παύλου, πού ἔγρα-φε πρός τούς Φι-λιπ--πη-σίους «ἐπιθυμίαν ἔχων ἀναλῦσαι καί σύν Χριστῷ εἶναι», ἐπιθυμῶ δηλαδή νά πεθά-νω γιά νά εἶμαι μαζί μέ τόν Χρι-στό, εἶναι ὄντως ἡμέ-ρα χαρμόσυ-νος καί ἡμέρα ἑορτῆς, ὅπως κά-θε ἡμέρα κατά τήν ὁ-ποία ἐκπληρώ-νε-ται μία βαθειά καί διαρκής μας ἐπι-θυμία.

Βεβαίως, οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε διάφορες ἐπι-θυ-μίες καί ἐπιδιώξεις, ἐπιδιώ-ξεις καί ἐπιθυμίες πού δ-έν εἶναι ἀσφαλῶς κα-τα-δικα-στέες, ἐάν δέν εἶναι ἐφάμαρτες. Ὅμως ὅλες αὐτές οἱ ἐπιθυμίες καί οἱ ἐπι-διώ-ξεις ἔχουν ἕναν χρο-νι-κό ὁρίζοντα, ἔχουν ἕνα τέλος· καί ὁ πιό μα-κρι-νός ὁρίζοντας πού μπορεῖ νά ἔχουν εἶναι τό τέλος τῆς ἀνθρώ-πι-νης ζωῆς καί ὁ θάνα-τος.

Ὑπάρχουν ὅμως καί ἐπιθυμίες καί ἐπι-δι-ώ-ξεις πού ὑπερ-βαί-νουν αὐτό τό ὅριο, καί

ἰσχύ-ουν καί ἐκ-πλη-ρώ-νο--νται μετά τό τέλος τῆς ἐπι-γείου ζωῆς τοῦ ἀνθρώ-που. Καί τέτοια εἶναι ἡ ἐπιδίωξη καί ἡ ἐπιθυ-μία τῶν ἀσκητῶν καί τῶν ὁσίων πού ἀφι-ε-ρώ-νουν τή ζωή τους στόν Χριστό καί ἐπι-θυ-μοῦν νά βρίσκο-νται μα-ζί του, γιατί κο-ντά του βρί-σκουν τή χαρά καί τήν ἀνάπαυση καί τήν πραγ-ματική εὐ-τυ-χία.

Καί μπορεῖ νά κατορ-θώ---νουν νά τόν συνα-ν-τοῦν καί ὅσο ζοῦν ἐδῶ στή γῆ μέσω τῆς προ-σευ-χῆς, μέσω τῆς κα-θάρ--σεως τοῦ νοῦ καί τῆς ψυ-χῆς καί τῆς ἐλ-λάμψεως τοῦ θείου φω-τός, ὅμως δέν μποροῦν νά ἀπολαύσουν τή χαρά τῆς διαρ-κοῦς παρουσίας του καί τῆς ἀδια-λείωπτου θεωρίας τοῦ προσώπου του. Γι᾽ αὐ-τό καί γιά τούς ὁσί-ους καί τούς ἀσκη-τές, γιά τούς ὁποί-ους ἡ συ-νά--ντηση μέ τόν Θεό εἶ-ναι ἡ πρώτιστη προ-τε-ραιότητα τῆς ζω-ῆς τους, ἡ κοίμησή τους δέν προκαλεῖ λύπη καί πόνο, ἀλλά χαρά, γιατί τούς δίνει τή δυνατό-τη-τα νά συναντήσουν «ὅν ἐπόθη-σεν ἡ ψυχή» τους, ὅπως λέει καί ἡ νύμ-φη στό Ἄσμα Ἀσμά-των.

Γι᾽ αὐτό καί ἡ Ἐκ-κλη-σία μας ἑορ-τάζει καί πα-νηγυρίζει τήν ἡ-μέ-ρα τῆς κοιμήσεώς τους ὡς τήν ἡμέρα τῆς μεταβ-ά-σεώς τους ἀπό τήν ἐπί γῆς στρατευο-μέ--νη στήν ἐν οὐρα-νοῖς θριαμβεύ-ου-σα Ἐκκλη-σία καί τῆς συναντή-σε-ώς τους μέ τόν Χρι-στό. Ἑορτάζει καί πανηγυρί-ζει τήν κοί-μησή τους, γιατί ἡ ἐπιτυχία αὐ-τή τοῦ στό-χου τους ἀπο-τε-λεῖ χαρά γιά τή στρα-τευομένη Ἐκκλησία, γιά ὅλους ἐμᾶς, γιατί ἡ δική τους ἐπιτυχία εἶ-ναι ἐπιτυχία καί γιά ἐμᾶς πού θά τούς ἔχου-με πρεσβευ-τές στόν οὐρανό.

Τιμοῦμε ὅμως καί ἑορ-τάζουμε τήν κοίμηση τῶν ἁγίων, ἀδελφοί μου, καί γιά ἕναν ἀκό-μη λόγο: γιατί μᾶς ὑπενθυμίζει ποιός εἶναι καί ὁ δικός μας ἀλη-θι-νός προο-ρι-σμός καί ποιά πρέπει νά εἶναι καί ἡ δική μας ἐπι-δίω-ξη. Γιατί, ὅπως εἶπα, εἶ-ναι καλές καί χρήσιμες καί οἱ ἀνθρώπινες καί κοσμικές ἐπι-διώξεις, ἐ-φόσον ζοῦμε μέσα στόν κόσμο, καί θά πρέπει νά φροντί-ζουμε γιά τήν ἐκ-πλήρωση καί πραγ-μα-τοποίησή τους. Ἀλλά δέν θά πρέπει νά τίς ἀφήνουμε νά μᾶς κλεί-νουν τόν ὁρίζοντα καί νά μᾶς περιορίζουν μό-νο ἐδῶ στή γῆ καί μόνο στήν ἐπίγεια ζωή μας. Γιατί ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος γιά νά ζήσει αἰώνια, καί γι᾽ αὐτό τόν λό-γο ὁ Θεός δέν τοῦ χάρισε μόνο σῶμα καί πνεῦμα, ἀλλά τοῦ χά-ρισε καί ψυχή. Καί οἱ ἀν-θρώπινες ἐπι-θυμίες καί ἐπιδιώξεις μας ἀφο-ροῦν καί ἱκανοποιοῦν τό σῶμα καί τό πνεῦμα μας ἀλλά δέν ἀφοροῦν οὔτε ἱκανοποιοῦν τήν ψυχή μας. Καί ἔτσι, ἐάν δέν φροντίζουμε νά ἔχουμε καί ἐμεῖς ἐπι-διώ-ξεις γιά τήν ψυχή μας, ἡ ψυχή μας θά μέ-νει ἀνικανο-ποίητη καί ἐδῶ στή γῆ ἀλλά καί μετά τόν θά-νατό μας, γιατί θά βρε-θεῖ ἀπροε-τοί-μαστη γιά τή βασι-λεία τῶν οὐρα-νῶν.

Γι᾽ αὐτό, ἐάν δέν μποροῦμε νά ἀκο--λουθήσουμε ἀκρι-βῶς τό παρά-δειγμα τῶν ὁσίων, τό παράδειγμα τοῦ ἑορταζομένου σή-με--ρα ὁσίου Διονυσίου τοῦ ρήτορος,

πού ἀφιέ-ρωσε ὁλόκληρη τή ζωή καί τήν ὕπαρξή του στόν Θεό, ἐγκαταλεί-πο-ντας τήν ἄνεση καί τόν πλοῦ-το πού τοῦ προ-σέ-φερε ἡ οἰκογένειά του καί περνῶντας τή ζωή του μέσα στήν αὐστηρή ἄσκηση στήν ἄγονη καί ἐρημική περιοχή τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, διότι «οὐ πάντες χω-ροῦσι, ἀλλ᾽οἷς δέδοται», γιατί δέν μποροῦμε νά τό κάνουμε ὅλοι αὐτό, ἀλλά μόνο ὅσοι ἔχουν τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἄς βάλουμε μέσα στίς ἐπι---διώξεις μας καί στίς ἐπιθυμίες καί τήν ἐπι-δίωξη καί τήν ἐπιθυμία νά βρισκόμαστε μαζί μέ τόν Θεό, καί ἄς προ-σπαθοῦμε νά τίς πραγ-μα--το-ποιήσουμε, ἐπικα-λούμενοι πάντοτε καί τίς πρε-σβεῖ-ες καί τή με-σιτεία τοῦ ἑορτα-ζο-μέ-νου καί τιμωμένου προ--στάτου τῆς ἐνορίας σας ὁσίου Διονυσίου τοῦ ρήτορος, μέ τή βε-βαιότητα ὅτι θά ἔχουμε τή βοήθεια καί τή χάρη του.